

SZÉLCSEND

A bucsusok
mint a póznák
és mennek
Mária zászlók alatt
mint a póznák
mozdulatlanul
és némán mennek
mint a tenger
csak ők vannak
és a zászlók
az iszomyu levegőben
a megvakult Nap alatt
a zászlók
és a Máriazászlók alatt
a póznák
mennek

Sz. Á.

MEGMOZDULÁS

Ég figuráiból vonagló hajnalok szórják a rétek sikolyát
Margaréta!! megzilált erdők vérző térdekkel ácsorognak a partokon
Ki kavarja rémületessé az opálos színeket?
Reflektoros matériákon vak verklisek sárga csikokban osonnak
Margaréta! Tüziadók éjeket könyörögnek a hullaszagu vizeknél
Vándorló szikrák után némák üvöltenek a fekete hidakról
Margaréta! Ezer érzéked kertjében hiába figurázol mystikus üstökösöket
Gyémánt fundamentumomra omlanak ugyanis violatornyaid
Az összefutott terek rég lézuholták a sárgára meszelt atmoszférát
Margaréta! Fekete üregeket hiába tátonganak a zemedbe záptult tavaszok
Rejtelmes zöldből szörnnyeteges vizesések lobognak amestiszt lámpiónok alatt
Bányászok vörös holdakat énekelnek
Fölravatalozott országotakon
S a tűzfalokról rubintrózsákat rimánkodnak az úttörők
Margaréta! Kiszurt szívvel ödögök a megcsillagosodott időben
És a trubaduros mezőkön haránt térdepelnek a szénégetők
Kikötők káosza mögül halottmosók cilinderesednek a horizonton
A gerincemig!!!
Mert tüzvészeket kongatnak a halálrojtos éjszakák
Mert lesiklottál az elhatározó pillanatokról
Margaréta!
Rémület zászlósan vigyorog az ormokon
Gyökerek könyörtelen sikitanak.

KREATURA 2

Mélyutak didergőn vonitanak a megcsonkitott Időben
Szarvasok erdőket bognak
Eszelősen befurulyáznak a fölvonagló hegyek
Börtönöket tébolyoznak az éjszakák
S az elvérzett tereken
Elsorvadt anyákat lobogóznak a hajnalok

Gyermekek holdakat gurulyáznak a zokogó csermelyekben
Fagyba — kívül — kín gyémántsugarasan tébolydákat vigyorog
Vándorok liliomokat csillagoznak
Egymás sziveit rimánkodják össze az állatok
Velőt harapó tűzből rózsaligetek buzognak
S Embert jajgat a Föld fák bordázatával a szélben
Megzugatott szigeteket rémülnek az órák
Csillagok gyászt csurognak
Ezüst partokon kigyulladt átokvörösségben
Ametisztkoronákat kristályoznak az anyák
Alkonyok vérző tavakkal könyörögnek
S bitók keresztelkednek a hamuvá rogyott utakon
Muzsikás tébolyban kitüzesednek a börtönök
Várakozás bolygókat süvit
Tér zöld reflexekkel keringőt pálmáz
Anyag martyromságot trombitál
Sötéten zengő echóval az elforgó Univerzumban
S gyöngyvirágerdőket orgonál az Idő
Szikrázó ragyogásban egyedül ég alá görbült Ember meztelenül
Hold palástot opáloz
Csillagok diadémot könnyeznek
Szánalmat vérző Teremtés
Szánalmat vérző Teremtés belerimánkodik a hangtalanba
Testvérek!!! Testvérek!!!
S elhanyaglott erők rubintba szökkennek az Egész delejében

H. S.

FALU A PIELACH MELLETT ÉS A TÜDÖVÉSZ

MARC CHAGALLNAK AJÁNLOM

Az apám pálinkás üvegeit látom, melyeknek fuvolázó nyakán ülsz: Chagall!
Akkor még nem ismertelek és nem tudtam, hogy meg kell mosnom az ágyékom a Pielach vizében
és ki kell hintáznom a tüdővést hegyszakadékok perverz hajlamai fölött!
Nézd: a fenyők zöld rohamsisakokban állnak de nekem szájukon nagy széles mosoly a halál
Nézd: a templom kis esett farral nyelvét öltögeti a többi házakra
de varas homlokáról le tudom vakarni az örökévalóságot a paralitikus borvirágos órával együtt.
Ó egészség!
A vasárnap este szőrös erotikus karjával ép az imént huzta ki a cselédlányokat a ponyvaregények mély kutjából
és most csuromvizesek a romantikától!
Ó élet!
A kishegyi vonat lámpákkal és férfias hajlamu reflektorokkal ép az imént végezte el esti szükségletét az állomáson
és most bádogtrombiták harsannak.
És én itt magyar legényekkel a gatyámszárában
és Mezőkövesd színes nyüzsgő menyecskeivel mosolygásom kerek ábráiban
minmagunkra gondolok:
groteszk nagy törpe életünkkel
mint buktunk komikusan patakzokogás alá!

Enders Ervin